

Adriana Vitan Balint: “Măcar sa aștepte ăștia cu propaganda lor încă 30 de ani să murim noi, cei din generațiile mai vechi”

🕒 Acum 10 minute 👁 3 Vizualizari 📖 5 Timp de citire

Mai știți când ne punea facebook-ul, în pandemie, atenționari că informațiile din diverse postări sunt false și toți care comentau altfel decât propaganda pro-vaccinare erau făcuți mincinoși?

Ei, acum apar notificări de-astea cu informații false, chipurile, la toate postările legate de temperaturi și schimbări climatice.

Să nu cumva să pronunți ceva despre faptul că vara este caldă, că gata, ești conștientist.

Am mai zis, cel mai mare dușman al ăstora suntem noi, generația care a prins anii de dinainte de 90. După noi, poporul, copiii și tinerii din ziua de azi nu au cum să știe cum era când nu se inventase aerul condiționat, la prima picătură de transpirație vor crede că se topește Pământul, așa că manipularea asta cu salvarea planetei dacă nu mai respiră nimeni va avea succes 100%.

Tocmai de-aia e bine să rămână scrise cât mai multe mărturii de pe vremea aia. Noi încă trăim, putem povesti cam cât de cald era mereu vara și cam cum ninge iarna.

Mergeam la mare cu Dacia, aveam toți prosoape pe ceafă, numai copiii norocoși beneficiau de geamuri deschise, pentru că majoritatea răceam, ne trăgea curentul. Eu nu am avut norocul geamurilor deschise, avea mama grijă să nu răcim. Ne era cald, ne făceam vânt cu o carte și ne ștergeam de transpirație cu prosopul. Și am trăit. Nu leșinam, nu comentam, eram fericiți că mergem la mare.

În trenuri era la fel, coacere. Și om lângă om, chiar și pe culoare.

Vara, dormeam pe jos, găseam cea mai răcoroasă încăpere din casă (la mine era sufrageria), luam pătura de pe pat în mijlocul nopții și o puneam pe covor, acolo dormeam. Era c@ld, foarte c@ld. Căldura aia nu mai

Vara, ne duceau cu școala pe stadioane să pregătim spectacolele de 23 august, stăteam cu s@arele în cap toată ziua. Ne puneam pe cap ceva ud, aveam fântâni cu apă de la rețea peste tot. Acum, sufletul, nu ai bani, mori de sete, apa costă.

La țară, cele mai fericite zile erau când fugeam de acasă cu Nela, vecina de vizavi, care mergea cu vaca la păscut. Nu mai apucam să mă încălț, să nu ma vadă mamaie și să mă certe că eu, fată de oraș, merg cu vaca, așa că plecam desculță, mă ardeau tălpile, dogorea cernoziomul ca un cuptor, călcam pe miriștea proaspăt secerată, paiele alea rămase înfipite în pământ după ce trecea Gloria ceașistă îmi transformau tălpile în carne vie. Și am trăit.

Pământul era crăpat de secetă, crăpături de 10-15 cm, trebuia să fiu atentă să nu calc în ele ca să nu-mi “scrintesc” picioarele. Și am trăit.

Cișmele se găseau pe toate drumurile, scoteam apă cu ciutura mare, mă aplecam să prind lanțul ăla ruginit și să trag cu toată puterea ca să putem bea apă rece. Dacă nu reușeam, beam din jgheaburi pentru că știam de la bătrânii satului că de unde a băut vaca sau calul, apa e bună de băut. Și am trăit.

În Craiova, în 1988, pe 31 august, știu că nu era nimeni pe străzi, mă ardeau fața și gambele, dogorea tot ca într-un cuptor, iar ceasul din Valea Vlăicii, ăla electronic făcut la SPIACT, arăta 44 de grade. Am ținut minte, pe vremea aia nu era presă care să ne spună că murim, așa că imaginea aia cu temperatura de 44 de grade mi s-a părut unică. Și am trăit.

Mai știu că prin 85 sau 86, am stat o săptămână acasă pentru că s-au închis școlile din cauza nămeților. În toată țara. Mergeam pe nișe alei cu pereți mai înalți decât mine. La Craiova, nu în creierul munților.

Mai știu că în 2011 sau 2012, le arătam unor colegi din Spania cum românii ieșeau pe hornul casei, totul era acoperit de nămeți, nu se mai vedea unde erau casele și unde erau drumurile. Și în Craiova era la fel, știu că ne-a picat acoperișul la o bază sportivă abia dată în folosință și acoperișul parcurii din curtea de la țară, pentru că greutatea zăpezii a fost mult prea mare.

Așa că, să vină ăștia acum să îmi spună că o să murim pentru că iarna ninge și vara e cald, e ca la tâmpenia aia cu vaccinul inventat pe repede înainte care nu făcea nicio diferență între ăia vaccinați și nevaccinați, tot așa se îmbolnăveau și mureau oamenii.

Bre, măcar să aștepte ăștia cu propaganda lor încă 30 de ani să murim noi, cei din generațiile mai vechi, cu noi acilișea nu țin vrăjelile lor ieftine.

Numai că ăștia se grăbesc rău, pentru că sunt niște decrepiți cu bani mulți carora moartea le bate la ușă, niște moși sinștri care cred că își pot cumpăra de banii ăia nemurirea dacă se face loc în jurul lor. Ghinion, bă, nu e nimeni nemuritor. O să muriți toți, ce să vezi, cu o moarte toți suntem datori din prima zi când am venit pe lumea asta. Liniștiți-vă, nu mai agitați planeta inutil! Si copiii care vin după noi au dreptul să își trăiască viața, copilăria, tinerețea, fără nicio grijă, așa cum ne-am trăit-o și noi și așa cum și-au trăit-o și decrepiții ăștia care cred că împărătesc Pământul veșnic.

Autor: **Adriana Vitan Balint**

Despre autor

editor

